

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 22 października 2025 r.

Pozycja 293

POSTANOWIENIE

z dnia 15 lipca 2025 r.

Sygn. akt Ts 183/24

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.G. o zbadanie zgodności:

art. 17 ust. 1 pkt 2 i 3, ust. 5 pkt 2 lit. b w związku z art. 3 pkt 14 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2220, ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2023 r., z art. 32 oraz art. 72 ust. 1 zdanie 1 oraz ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 września 2024 r. (data nadania) A.G. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżąca złożyła wniosek o ustalenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w związku z opieką nad niepełnosprawną małoletnią córką.

Decyzją z 24 czerwca 2021 r. (nr [...]) Wójt Gminy S. odmówił skarżącej przyznania świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania opieki nad małoletnią. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że skarżąca, pomimo sprawowania opieki będąc rodziną zastępczą niezawodową, nie spełniła ustawowych przesłanek uprawniających do świadczenia pielęgnacyjnego. W ocenie organu istotny był brak pokrewieństwa skarżącej z dzieckiem, dla którego została ustanowiona opiekunem prawnym.

Po rozpatrzeniu odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K. decyzją z 30 września 2021 r. (nr [...]) utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Wójta.

Skarżąca wniosła na tę decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K., który wyrokiem z 22 lutego 2022 r. (sygn. akt [...]) oddalił ją w całości.

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej, złożonej przez skarżącą, Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 30 kwietnia 2024 r. (sygn. akt [...]) oddalił ją. Orzeczenie to – do-

ręczono skarżącej 3 lipca 2024 r. – wskazane zostało jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 30 października 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 26 listopada 2024 r.) wezwano skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), w szczególności decyzji Gminy S. (znak: [...]) i decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z 30 września 2021 r. (znak: [...]) oraz poinformowanie, czy od ostatecznego orzeczenia wydanego w jej sprawie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami). W piśmie z 3 grudnia 2024 r. (data nadania) skarżąca usunęła wskazane braki.

Kwestionowanym przepisom skarżąca zarzuciła niedopuszczalne różnicowanie sytuacji opiekunów niepełnosprawnego dziecka ze względu na to, czy opiekun wystąpił do sądu z wnioskiem o przysposobienie, czy też sprawuje faktyczną opiekę na podstawie innego orzeczenia sądowego oraz nieuzasadnione ograniczenie dostępności osób odpowiedzialnych za utrzymanie dziecka do świadczenia w sytuacji, gdy władza rodzicielska rodziców jest ograniczona, bądź też kiedy rodzice zostali jej pozbawieni.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Skarga konstytucyjna została sporządzona przez pełnomocnika – radcę prawnego (art. 44 ust. 1 *in fine* u.o.t.p.TK).

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że skarżąca:

– dochowała terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż odpis wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 kwietnia 2024 r. (sygn. akt [...]) wraz z uzasadnieniem został doręczony skarżącej 3 lipca 2024 r., a skarga została wniesiona do Trybunału 30 września 2024 r.,

– wyczerpała przysługującą jej drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), gdyż wskazane wyżej orzeczenie jest niezaskarżalne w trybie zwykłych środków odwoławczych,

– przedstawiła stan faktyczny (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK),

– określiła przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK),

– wskazała, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – jej zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK),

– przedstawiła uzasadnienie sformułowanych przez nią zarzutów (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

Trybunał stwierdza także, że analizowana skarga nie jest obciążona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, a postawione w niej zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowiono jak w sentencji.